

Arrest

nr. 213 472 van 4 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 4 juli 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. KANNAS en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, komt op 29 juli 2009 België binnen en dient op 30 juli 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 maart 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 47 829 van 6 september 2010 weigert de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 12 oktober 2010 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 september 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 72 304 van 20 december 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 30 juli 2013 leggen verzoeker en zijn partner I.H.I.R. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 31 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met I.H.I.R., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 20 januari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad, maar het rolrecht werd nooit betaald, het dossier werd afgesloten.

Op 14 mei 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met I.H.I.R., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 7 november 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 143 465 van 16 april 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 25 maart 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met I.H.I.R., die de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 28 september 2020.

Verzoeker wordt uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn verblijfsrecht en om het bestuur toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden van de eventuele verdere uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan nieuwe bewijsdocumenten over te maken overeenkomstig artikel 42*quater*, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker wordt verzocht om documenten in het kader van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en voor zover hij meent daaraan te voldoen eveneens documenten in het kader van artikel 42*quater*, § 4 van de vreemdelingenwet voor te leggen. Verzoeker wordt ook verzocht om een OCMW-atteest in verband met eventueel verstrekte steun voor te leggen. Op 19 mei 2017 neemt verzoeker hiervan kennis.

Verzoeker maakt documenten over.

Op 3 juli 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: B. (...) Voorna(a)m(en): B. (...) Nationaliteit: Burkina Faso Geboortedatum: (...).1978
Geboorteplaats: F. (...) Identificatienummer in het Rijksregister²: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid,¹ (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 25.03.2015, in functie van zijn Belgische partner zijnde I. H. R. (...) (RR. xxx).

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister, het administratief dossier en het samenwoningverslag dd. 13.11.2015 blijkt het volgende:

- Mevr. I. H. R. (...) verklaart tijdens de vier woonstcontroles (19.10.2015, 6.11.2015, 8.11.2015 en 9.11.2015) dat betrokkene sedert 25.09.2015 niet meer op het gezamenlijke adres woonachtig is;

Tijdens deze controles werd betrokkene niet aangetroffen.

- Betrokkene verklaart niet meer binnen te mogen in de gezamenlijke woning en hier en daar bij vrienden verblijft.

- Hij haalde in het bijzijn van de politie en mvr. I. H. R. (...) wat van zijn kledij op uit de gezamenlijke woning.

- Uit het administratief dossier (politiezone Gent) dd. 22.01.2016 blijkt dat er relationele problemen zijn

- Op 1.02.2016 liet betrokkene zich inschrijven op het adres (...). Vanaf die datum is er geen samenwoning meer geweest tussen betrokkenen.

Betrokkenen vormen geen familiale cel meer.

Overeenkomstig art. 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Attest werkverlet wegens ondertekening van een verklaring tot wettelijk samenwonen op 30.07.2013 tussen betrokkene en mevr. I. H. I. R. (...)

-Uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters (toestand op 2.06.2015) waaruit blijkt dat betrokkene sedert 25.03.2015 ingeschreven is geweest in (...)

- Tewerkstellingsattest t-interim met overzicht van de gewerkte periodes dd. 5.04.2017 (zijnde van 21.04.2016 t.e.m. 21.04.2016, 22.04.2016 t.e.m. 15.07.2016, 8.08.2016 t.e.m. 28.10.2016 en van 7.11.2016 t.e.m. 10.11.2016 + bijhorende loonfiches; arbeidsovereenkomst bij werkgever F. (...) N.V. dd. 14.11.2016 + loonfiches voor de periode november 2016 – april 2017.

- Attest van aanmelding (inburgering) dd. 24.11.2009 + attest Cursus Maatschappelijke Oriëntatie.

- Attest van het OCMW te Wielsbeke dd. 01.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest niet heeft genoten van het leefloon.

- Huurovereenkomst appartement dd. 17.01.2017

- Verklaring lidmaatschap ziekenfonds (CM)

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (AI bekomen dd.11.05.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Het illegaal verblijf in het Rijk doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het Rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen niet meer samenwonen en de relatie is beëindigd. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende zijn tewerkstelling die hierboven opgesomd werden. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer

menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Wat het attest van het OCMW te Wielsbeke betreft blijkt enkel dat betrokkene tot op datum van het attest niet heeft genoten van het leefloon.

Wat betreft de sociale – en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor: Uit de attesten:

attest van aanmelding (inburgering) en attest cursus maatschappelijke oriëntatie) blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Betrokkene legt verder nog een verklaring lidmaatschap CM en een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering/huurovereenkomst behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft het uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters (toestand op 02.06.2015) blijkt dat deze gegevens niet actueel meer zijn. Bijgevolg doet dit document geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het attest “werkverlet” wegens ondertekening van een verklaring wettelijke samenwonen dd. 30.07.2013 tussen betrokkene en mevr. I. H. I. R. (...) kunnen we stellen dat dit attest eveneens niet actueel meer is aangezien betrokkenen geen familiale cel meer vormen. Dit document is bijgevolg achterhaald.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. Betrokkene werd 31.07.2013 voor het eerst ingeschreven op het gezamenlijke adres. Echter, sedert 1.02.2016 is er geen gezamenlijke vestiging meer, amper 4 maanden na het verkrijgen van zijn F-kaart. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, blijkt uit het administratief dossier van de politiezone Gent dd. 22.01.2016 dat betrokkene verklaart dat mevr. I. H. I. R. (...) hem te lijf is gegaan met een mes, en dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn. Uit het dossier blijkt niet dat er effectief verwondingen bij mijnheer zijn vastgesteld door een dokter/het ziekenhuis naar aanleiding van het aangehaalde incident. Het betreft hier enkel en alleen de verklaring van betrokkene, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Uit het geheel van deze gegevens blijkt niet dat betrokkene het slachtoffer is van huishoudelijk geweld.

Er werd op 19.05.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socioeconomisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden naderhand geen documenten meer voorgegelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken; zijn Fkaart dient te worden gesupprimeerd.

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van de synthesesamenvatting zet verzoeker het volgende uiteen:

"c) De middelen:

De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 42 quater §4,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

1.

De verweerder is op de hoogte van het huishoudelijk geweld in het gezin van de verzoeker. Dit blijkt uit het gevoegde P.V. van 22.01.2016 waarin verwezen wordt naar andere feiten vervat in P.V.'s, o.m. waar de verzoeker bedreigd werd door zijn partner met een mes en feiten van 01.11.2014 waar zij in dermate bedronken en agressieve toestand verkeerde dat de verbalisanten het voor haar veiligheid en die van anderen nodig oordeelden haar op te sluiten in het Stedelijk Bewaarhuis. In het voormelde P.V. is evenzeer sprake van een opname in het U.Z.-Gent voor I. H. I. R. (...), in verband met haar drankproblematiek.

De verweerder stelt voorop in de motivering van aangevochten beslissing die een einde stelt aan het verblijf, dat wat betreft de uitzondering voorzien bij art. 42quater, §1, 4° in welke omstandigheden geen einde kan worden gesteld aan het verblijf, dat uit het dossier niet blijkt dat er effectief verwondingen bij de verzoeker werden vastgesteld.

Het artikel 42quater, §1,4° voorziet:

"... 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het "familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in "artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de "familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of "405, van het Strafwetboek..."

De motivering van de aangevochten beslissing voorziet dat artikel 42quater, §1, 4° geen toepassing krijgt omdat er geen meldingen of attesten in verband met verwondingen toegebracht aan de verzoeker worden voorgelegd.

Men kan aannemen dat fysische verwondingen veelal de visu waar te nemen zijn en kunnen vermeld worden, en dat de medische wetenschap toelaat over één en ander rapporten en attesten op te maken. Wat betreft psychische geweldpleging is het meestal volstrekt onmogelijk dergelijks voor te brengen, en dient men uit te gaan van de bewezen gebeurtenissen die zich afspeelden rond het slachtoffer van het psychische geweld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal in zijn beoordeling rekening houden met feiten van algemene bekendheid zoals de wetenschappelijke vaststelling dat ziekelijk alcoholmisbruik vanwege één van de partners in een relatie van aard is een zeer zware impact te hebben op de gezonde partner. Door uit de afwezigheid van meldingen of attesten in verband met verwondingen, zonder verder onderzoek van de gegevens van het dossier ervan uit te gaan dat er geen toepassing kan worden gemaakt van het gemelde artikel, gaat de verwerende partij er overduidelijk en foutief van uit dat de wetgever enkel het fysieke geweld zou hebben beoogt als uitzondering waarbij geen eind dient gesteld aan het verblijf. De verzoeker kon telkens door bedarend in te spreken op zijn partner, of door de woonst te ontvluchten fysieke verwondingen ontlopen. Het beschouwde artikel heeft het allermindst beperkend over geweldplegingen die attesteerbare fysische verwondingen veroorzaken. Wel algemeen iedere aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijk, geestelijk of seksuele geweldpleging. De verweerder maakt een toevoeging aan het artikel die er niet in geschreven staat.

De Raad van Vreemdelingen verduidelijkte in dit verband in zijn arrest van 01.02.2016 nr. 16145 dat interfamiliaal geweld of partnergeweld kan worden begrepen als iedere aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijk, geestelijk of seksuele geweldpleging belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar en dit onder verwijzing naar de omzendbrieven van het College van Procureurs-Generaals bij de Hoven van Beroep, omzendbrief nr. COL3/2006 en omzendbrief nr. COL4/2006 evenals naar het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld.

Uit niets blijkt dat de verweerder oog heeft gehad voor de psychische terreur welke de partner van de verzoeker dan nog over een uiterst lange periode op de verzoeker toepaste en welke zonder twijfel een geweldpleging uitmaakt die bovendien bewezen is waar evenzeer sprake is van feiten de visu door de verbalisanten vastgesteld, waar de partner van de verzoeker dermate agressief optrad bij hun tussenkomen (verbaal en o.m. door het stukgooien van alle glazen die zij tegenkwam) zodat zij haar noodzakelijk moesten opsluiten in het Stedelijk Bewaarhuis op 01.11.2014 als zijnde een gevaar voor

anderen en zichzelf. Uit het dossier van de verweerder blijkt evenzeer dat dit geen éénmalige feiten waren.

Gezien er bewezen sprake is van geweldplegingen welke vallen onder de kwalificatie van het gemelde artikel 42quater, §1,4° moest ook toepassing gemaakt worden van dit artikel zoals het geschreven staat en zonder toegevoegde nuancering.

2.

Derhalve is er evenzeer schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het onderzoek naar de toepasselijkheid van art. 42quater impliceert evenzeer een onderzoek naar de uitzonderingen voorzien in art. 42quater §1,4°.

In de door de verweerder aangevoerde motivering blijkt uit niets dat rekening werd gehouden met de geestelijke geweldplegingen welke nochtans vermeld worden in de stukken waarnaar de verweerder dan wel verwijst bij het nemen van de beslissing. De verweerder heeft ontegensprekelijk kennis van dit stuk uit het administratief dossier van de politiezone Gent, dd. 22.01.2016 en dit maakt minstens een begin van bewijs uit van geweldplegingen die kaderen in het partnergeweld zoals voorzien bij art. 42quater §1,4° (stuk 3 in bijlage bij het verzoekschrift tot huidige procedure).

Deze wetsartikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De motivering draagt gelet op het vorenstaande de beslissing niet en kan niet weerhouden worden als rechtsgeldig. Er is derhalve inbreuk op art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.

Er is bovendien flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de verweerder om bij het nemen van de beslissing te steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er blijkt geen aandacht te zijn gegeven aan het aspect van het geestelijk geweld gespreid over een lange periode met herhaalde politietussenkomsten wat nochtans onomstootbaar blijkt uit de stukken in het dossier en dus ter kennis van de verweerder.

Bovendien stelle men vast dat de verweerder kennis had of had kunnen hebben van de feiten welke volgens deze verweerder aanleiding zouden moeten geven tot het beëindigen van het verblijfsrecht sedert minstens 01 februari 2016, zijnde het moment dat er geen sprake meer was van een gezinscel gezien de verzoeker door politie de toegang werd onzegd tot de gezamenlijke verblijfplaats met zijn partner. De aangevochten beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht werd pas genomen op 03 juli 2018, hetzij met een tussentijd van 2 jaar en vijf maand.

Alsdan nog beslissen dat de verzoeker zijn recht op verblijf wordt beëindigt is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker had alle redenen om ervan uit te gaan dat de verweerder correct toepassing maakte van de uitzondering voorzien bij art. 42quater, §1,4° als er dergelijke termijn geen initiatieven kwamen om zijn verblijfsrecht te beëindigen en werd op het verkeerde been gezet.

Derhalve is het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel flagrant geschonden.

4.

Er is bovendien een manifeste beoordelingsfout. Waar de verweerder er blijkt van uit te gaan dat geweldplegingen in de zin van partnergeweld zoals voorzien in art. 42quater §1, 4° zouden moeten resulteren in geattesteerde verwondingen, gaat hij ook ervan uit dat er enkel rekening moet worden gehouden met fysieke geweldpleging, waar zulks nergens ingeschreven is in de wet. Hierdoor heeft de verweerder op geen enkele wijze oog gehad voor de geestelijke geweldpleging en heeft hij derhalve bij het nemen van de beslissing een manifeste zware beoordelingsfout gemaakt.

Het middel dient derhalve als gegrond te worden weerhouden."

3.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot beëindiging van het

recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk werd geoordeeld dat, aangezien verzoeker niet meer gezamenlijk gevestigd was met zijn wettelijk geregistreerde partner op basis waarvan hij verblijfsrecht had bekomen en hij ook niet valt onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater §4, 1° tot 4°, het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden ingetrokken. Ook werd toegelicht om welke redenen er geen humanitaire bezwaren in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg stonden.

Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet worden weerhouden.

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eveneens de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”

In de bestreden beslissing werd omtrent deze uitzonderingsgrond gemotiveerd:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, blijkt uit het administratief dossier van de politiezone Gent dd. 22.01.2016 dat betrokkene verklaart dat mev. I.H.I.R. hem te lijf is gegaan met een mes, en dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn. Uit het dossier blijkt niet dat er effectief verwondingen bij mijnheer zijn vastgesteld door een dokter/het ziekenhuis naar aanleiding van het aangehaalde incident. Het betreft hier enkel en alleen de verklaring van betrokkene, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Uit het geheel van deze gegevens blijkt niet dat betrokkene het slachtoffer is van huishoudelijk geweld.”

Waar verzoeker opwerpt dat er in de bestreden beslissing enkel met fysiek geweld werd rekening gehouden terwijl onder schrijnende situaties ook geestelijke of seksuele geweldpleging kan verstaan worden, laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar het feit dat de verklaringen in het administratief dossier van de Politiezone Gent dd. 22 januari 2016 louter verklaringen van verzoeker omvatten en er verder geen bewijzen werden voorgelegd die deze verklaringen zouden kunnen staven. Verweerder is dan ook van oordeel dat er niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat op basis van de voorgelegde documenten geen voldoende bewijs voorligt dat verzoeker zich zou bevinden in “bijzonder schrijnende situaties”, zoals bedoeld in artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat familiaal of huiselijk geweld verschillende zaken kan omvatten, maar dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, 4° voor te schrijven dat het om “bijzonder schrijnende situaties” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder, waar hij oordeelde dat verzoeker zich niet op artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan beroepen, deze bepaling miskende.

Gelet op deze vaststellingen is verweerder van oordeel dat er ook geen sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verder voert verzoeker aan dat verweerder het dossier in zijn geheel dient te onderzoeken, dat zijn beslissingen zorgvuldig voorbereid en gestoeld moeten zijn op een correcte feitenvinding. Alle relevante elementen werden weldegelijk in overweging genomen, de beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom dit niet het geval zou zijn. Er moest

volgens verzoeker worden rekening gehouden met “het aspect van het geestelijk geweld gespreid over een lange periode met herhaaldelijke politietussenkomsten wat nochtans blijkt uit de stukken in het bezit van verweerder”. Gelet op bovenstaande vaststellingen, is verweerder van oordeel dat de bestreden beslissing geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vormt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat dit niet het geval is.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht pas op 3 juli 2018 heeft genomen terwijl verzoeker minstens sedert 1 februari 2016 geen gezinscel meer vormde met de referentiepersoon op basis waarvan hij verblijfsrecht had bekomen, en verzoeker dus suggereert dat de beslissing tot beëindiging reeds toen genomen diende te worden, en ook dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel vormt, laat verweerder gelden dat op basis van artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet de wettelijke termijn voor het beëindigen van het verblijfsrecht niet overschreden werd. Dat verweerder niet onmiddellijk nadat verzoeker geen gezinscel meer vormde met referentiepersoon, doch binnen de wettelijk bepaalde termijn beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht, is zodoende wettelijk en kan in casu, mede gelet op voornoemde wettelijke bepaling, bezwaarlijk als kennelijk onredelijk worden aanzien.

Het eerste en enige middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° en § 4, 1°, 2°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker omdat er vanaf 1 februari 2016 geen samenwoning meer is geweest tussen betrokkenen en zij geen familiale cel meer vormen. Voorts wordt erop gewezen dat de uitzonderingsgronden niet van toepassing zijn, nu er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum drie jaar, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en uit het geheel van de gegevens niet blijkt dat verzoeker het slachtoffer is van huiselijk geweld. Tevens worden in de beslissing de door verzoeker overgemaakte stukken in het kader van de humanitaire bezwaren besproken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° (...)

6° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 (...)”

Verzoeker betwist dat hij niet onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet valt. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij op de hoogte is van het huiselijk geweld in zijn gezin. Volgens verzoeker blijkt dit uit het gevoegde proces-verbaal van 22 januari 2016 waarin verwezen wordt naar andere feiten vervat in processen-verbaal, onder meer dat hij bedreigd werd door zijn partner met een mes en feiten van 1 november 2014 waarbij mevrouw in dermate dronken en agressieve toestand verkeerde dat de verbalisanten het voor haar veiligheid en die van anderen nodig vonden om haar op te sluiten in het Stedelijk Bewaarhuis. Verzoeker stipt aan dat in voormeld proces-verbaal evenzeer sprake is van een opname in het ziekenhuis voor mevrouw in het kader van haar drankproblematiek. Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing vooral wordt vastgesteld dat hij geen meldingen of attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij verwondingen door

toedoen van mevrouw heeft opgelopen. Verzoeker laat gelden dat psychische geweldpleging onmogelijk met medische attesten valt aan te tonen. Verzoeker stipt aan dat rekening moet worden gehouden met het algemeen bekend feit dat ziekelijk alcoholmisbruik van één van de partners in een relatie van aard is om een zeer zware impact te hebben op de gezonde partner. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij uit de afwezigheid van meldingen of attesten in verband met verwondingen zonder verder onderzoek naar de gegevens van het dossier ervan uitgaat dat er geen toepassing kan worden gemaakt van het gemelde artikel. De verwerende partij gaat er overduidelijk en foutief vanuit dat de wetgever enkel fysiek geweld zou hebben beoogd. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet heeft het volgens verzoeker allerm minst enkel over geweldplegingen die attesteerbare fysieke verwondingen veroorzaken. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet omvat iedere aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 16145 (*sic*) van 1 februari 2016 en de definitie van interfamiliaal geweld of partnergeweld daar. Verzoeker werpt op dat uit niets blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de psychische terreur die de partner van verzoeker dan nog over een uiterst lange periode op hem toepaste en welke zonder twijfel een geweldpleging uitmaakt die bovendien bewezen is, omdat er ook sprake is van feiten die door verbalisanten werden vastgesteld, met name mevrouw trad agressief op bij hun tussenkomst (verbaal en onder meer door het stukgooien van alle glazen die zij tegenkwam) zodat zij haar noodzakelijk moesten opsluiten in het Stedelijk Bewaarhuis op 1 november 2014 als zijnde een gevaar voor anderen en zichzelf. Verzoeker werpt op dat uit het dossier blijkt dat dit geen éénmalige feiten waren. Verzoeker besluit dat uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met de geestelijke geweldplegingen die nochtans vermeld worden in de stukken waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat partnergeweld, dit is geweld in de familie, verschillende vormen kan aannemen, waaronder het toebrengen van psychologische letsels – dit is psychisch/geestelijk geweld. Verzoeker wordt bijgetreden waar hij aanvoert dat artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet het niet enkel heeft over geweldplegingen die attesteerbare fysieke verwondingen veroorzaken.

De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”*.

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft.”* Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

- a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)
- b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt:

“Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren. Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integriteit aantasten.”

De Raad merkt ook op dat de wetgever, door in artikel 42^{quater}, § 4, 4° voor te schrijven dat het om “bijzonder schrijnende situaties” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, blijkt uit het administratief dossier van de politiezone Gent dd. 22.01.2016 dat betrokkene verklaart dat mevr. I. H. I. R. (...) hem te lijf is gegaan met een mes, en dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn. Uit het dossier blijkt niet dat er effectief verwondingen bij mijnheer zijn vastgesteld door een dokter/het ziekenhuis naar aanleiding van het aangehaalde incident. Het betreft hier enkel en alleen de verklaring van betrokkene, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Uit het geheel van deze gegevens blijkt niet dat betrokkene het slachtoffer is van huishoudelijk geweld.”

Verzoeker wordt bijgetreden waar hij opwerpt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij door te wijzen op de afwezigheid van meldingen of attesten in verband met verwondingen zonder verder onderzoek van de gegevens van het dossier vaststelt dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, zij er foutief van uitgaat dat de wetgever enkel het fysieke geweld zou hebben beoogd als uitzondering waarbij geen einde aan het verblijf wordt gesteld.

Verzoeker wordt bijgetreden waar hij opwerpt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de geestelijke geweldplegingen, die nochtans worden vermeld in de stukken waarnaar de verwerende partij verwijst bij het nemen van de bestreden beslissing. Thans voegt verzoeker nogmaals bij zijn verzoekschrift een kopie van het administratief dossier van de politie van Gent, waarin zich onder meer een administratief verhoor van 22 januari 2016 bevindt. Uit een lezing van dit administratief verhoor van 22 januari 2016 – waarover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd en waarvan de verwerende partij dus onmiskenbaar kennis had, hoewel het zich thans niet bevindt in het administratief dossier dat aan de Raad werd overgemaakt – blijkt dat gewag wordt gemaakt van het verhinderen van de toegang tot de woning door verzoekers partner, het doorgeven van foutieve informatie aan de wijkagent door verzoekers partner en een alcoholprobleem van verzoekers partner. De inlichtingen die verzoeker verstreekte, dienen te worden beoordeeld in het licht van de overige informatie uit het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 16 oktober 2015, waarin gewag wordt gemaakt van niet eensluidende verklaringen tussen verzoeker enerzijds en zijn partner anderzijds over de precieze verblijfplaats van verzoeker en waaruit blijkt dat volgens de verklaringen van verzoeker zijn partner hem niet meer binnenlaat in de gezinswoning.

Uit de motivering van de bestreden beslissing *“dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn”* kan geen beoordeling van de niet-fysieke geweldplegingen worden afgeleid. Dit motief is te vaag, te algemeen en er kan niet uit worden afgeleid welke specifieke elementen in de beoordeling in rekening werden gebracht.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een eerder beperkte definitie hanteert van de *“bijzonder schrijnende situaties”* uit artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met of verder onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van verzoeker, hoewel het administratief dossier indicaties bevat die kunnen wijzen op een *“bijzonder schrijnende situatie”* zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten besluiten tot de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, dient de administratie in het licht van het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van een beslissing te steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, hetgeen te dezen niet is gebeurd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat waar verzoeker opwerpt dat in de bestreden beslissing enkel met fysiek geweld rekening werd gehouden terwijl onder schrijnende situaties ook geestelijke of seksuele geweldpleging kan worden verstaan, dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar het feit dat de verklaringen in het administratief dossier van de politiezone van Gent van 22 januari 2016 louter verklaringen van verzoeker omvatten en er geen verdere bewijzen werden voorgelegd die deze verklaringen kunnen staven. De verwerende partij besluit dan ook dat

verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waar hij oordeelde dat verzoeker zich niet op artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet kan beroepen, deze bepaling heeft miskend.

In dit verband kan worden verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, met name dat *“(w)at betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, blijkt uit het administratief dossier van de politiezone Gent dd. 22.01.2016 dat betrokkene verklaart dat mevr. I. H. I. R. (...) hem te lijf is gegaan met een mes, en dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn”* kan geen beoordeling van de niet-fysieke geweldplegingen worden afgeleid. Het motief *“dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn”* is te vaag, te algemeen en er kan niet uit worden afgeleid welke specifieke elementen in de beoordeling in rekening werden gebracht.

Zodoende kan uit de motivering van de bestreden beslissing niet worden uitgesloten dat het motief dat het *“hier enkel en alleen de verklaring van betrokkene (betreft)”* enkel gaat over de fysieke geweldplegingen met name *“dat betrokkene verklaart dat mevr. I. H. I. R. (...) hem te lijf is gegaan met een mes, en dat er nog verschillende incidenten gebeurd zijn”*.

Waar de verwerende partij nog opwerpt dat familiaal of huiselijk geweld verschillende zaken kan omvatten maar dat de wetgever - door in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet te schrijven dat het om *“bijzonder schrijnende situaties”* moet gaan en tevens verwijst naar artikelen uit het Strafwetboek - heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen, kan zij worden gevolgd. Dit doet echter geen afbreuk aan de omstandigheid dat de verwerende partij er *in casu* van uitgaat dat de wetgever enkel het fysieke geweld zou hebben beoogd.

De eigenlijke beoordeling of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet komt de verwerende partij en niet de Raad toe. Hoger werd vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat ook de niet-fysieke geweldplegingen in rekening werden gebracht. In die zin vertoont de bestreden beslissing een gebrek aan zorgvuldigheid. Of de niet-fysieke geweldplegingen voldoende zijn aangetoond en een zekere mate van ernst vertonen dient te worden beoordeeld door de verwerende partij, op deze beoordeling oefent de Raad desgevallend een wettigheidstoezicht uit.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET